

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΣ

του Σοφοκλή Πανταζή

Ένας βαρύς κρότος διαρρηγνύει ελαφρώς τα κλειστά μου βλέφαρα. Σαν σε κακόγουστο θρίλερ, κίτρινη ομίχλη διαχέεται από ένα φως απέναντι κι αναρωτιέμαι... «Πού βρίσκομαι;»

«Καλή απορία αγόρι μου. Αλλά, ποιος ρωτάει;» ακούω από μια απροσδιόριστου χρώματος και πηγής ομιχλώδη φωνή. Δεν αισθάνομαι υποχρεωμένος να απαντήσω και παλεύω να στηλώσω το βλέμμα μου έξω απ' τα βαλτόνερα του ονείρου· έχω ξυπνήσει μούσκεμα κι ακόμα νιώθω παγιδευμένος στη λάσπη του.

«Μα τι στο διάολο γίνεται; Γιατί είμαι δεμένος;» αναρωτιέμαι έκπληκτος.

«Ποιος ακριβώς είναι ο δεμένος;» ακούω πάλι και κοιτάζω γύρω μου – δεν βλέπω κανέναν. Αγνώω ξανά τον ηλίθιο και προσπαθώ να ξεκολλήσω απ' το όνειρο και το κρεβάτι. Που μόνο κρεβάτι δεν είναι· περισσότερο μοιάζει με ιδιάζουσα κατασκευή ψυχανώμαλου που ασκεί κατ' εξακολούθηση μακάβρια χειροπρακτική σε ανυποψίαστα θύματα. Δύσκολα τα πράγματα. Αγουροξυπνημένος, δεμένος χειροπόδαρα, φυλακισμένος σε φαντασίωση διαταραγμένου σεναριογράφου, προσπαθώ να αδειάσω τα φορτωμένα από βαρύ ύπνο μάτια μου και να γεμίσω με δεδομένα...

«Που βρίσκομαι; Γιατί είμαι δεμένος;» φωνάζω ψιλοσαστισμένος.

«Ποιος είναι ο δεμένος;» συνεχίζει το χαβά της η φωνή.

Αυτή τη φορά νιώθω υποχρεωμένος να υποβάλω τα σέβη μου. «Δεν μας χέξεις ρε Νταλάρα πρωινιάτικα. Σάλτα και πηδήξου ηλίθιε», φωνάζω.

«Πρωινές ορεξούλες αγόρι μου; Εντάξει, σε αφήνω να ερωτοτροπήσεις με την πραγματικότητά σου. Πάω για ηχογράφιση τώρα και τα λέμε αργότερα», απαντά ανάμεσα σε πνιχτά γέλια. Τι λέει; Ποια ηχογράφιση; Γιατί γελάει; Για να δούμε τί παίζει τώρα που ξύπνησα για τα καλά...

Καρποί και αστράγαλοι φιλοξενούνται από μαύρες μεταλλικές χειροπέδες – σίγουρα όχι το προτιμώμενο είδος για τυχόν βιτσιόζικα γούστα. Κάθε χειροπέδη συνδέεται με μια χοντρή ασημένια αλυσίδα, μισό μέτρου το πολύ, και όλες κλικάρουν ξεχωριστά σε τέσσερις κρίκους που βρίσκονται στο πλάι της χειροπρακτικής ευρεσιτεχνίας. Δεν υπάρχει γίγαντας ικανός να αφήσει αποτύπωμα κωλομεριού στο γκρι στρώμα που αναπαύομαι. Η θεραπευτική κλίνη είναι βιδωμένη στα βρώμικα γκρίζα πλακάκια, όπως εγώ σε εκείνη. Το δωμάτιο είναι ένα τσιμεντένιο κουτί 4X4 χωρίς κίνηση σε κανένα τοίχο. Το ξεφτισμένο ταβάνι χωράει χαλαρά τον γίγαντα που δεν βολεύτηκε στο στρώμα. Στα δεξιά υπάρχει μια σιδερένια πόρτα στο χρώμα συνταξιούχου χάρου. Αριστερά βλέπω μια ξύλινη –ιδίου χρώματος και αποσύνθεσης– που δεν μπορεί να συγκρατήσει μαρτυριάρες οσμές με τα βρώμικα μυστικά τους. Στους στοιχειωμένους τοίχους αναθαρρεύουν φαντάσματα διαφόρων χρωμάτων που συνθέτουν μια δυσοίωνη ταπετσαρία υπό το κίτρινο φως τής χαμηλοβλεπούσας λάμπας απέναντι. Άλλες δυο σβηστές λάμπες βρίσκονται στις αντικρινές γωνίες. Η διακόσμηση του κλουβιού αρχίζει και τελειώνει στον απέναντι τοίχο σε μια αφίσα, όπου διακρίνω λίγα δέντρα και πολύ ουρανό, έναν ιπτάμενο δίσκο να φιγουράρει στο κέντρο της και λευκά γράμματα αγγλιστί στο κάτω μέρος: I want to believe. Κάτι μου θυμίζει το πόστερ. Τι όμως;

Η μαρτυριάρα πόρτα δεν μπορεί να συναγωνιστεί τη μπόχα της κλεισούρας που μπαινοβγαίνει μαρτυρικά στα ρουθούνια σαν κόσμος σε βαγόνη μετρό σε ώρα αιχμής. Κάθε ανάσα και στάση, κάθε στάση κι αηδία. Νιώθω ότι διαμένω στο υπόγειο τού υπογείου που βρίσκεται κάτω απ' το υπόγειο. Κοντεύω ή είμαι στην κόλαση; Άσε που κατουριέμαι και δεν ξέρω

πόσο συνετό είναι να ξαλαφρώσω επί τόπου, και σφίγγω τα δόντια της κύστης μου. Κρατήσου ρε... Κρατήσου ρε... Τι έγινε ρε παιδιά; Κρατήσου ρε...

Δεν θυμάμαι το όνομά μου; Πως σε λένε αγόρι μου; Για μια στιγμή... Εντάξει... σίγουρα αγόρι. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα... δεν θυμάμαι τίποτα! Τι γίνεται ρε γαμώτο; Αμνησία; Μήπως η φωνή ήθελε να βοηθήσει; Κι εγώ την ξαπόστειλα; Ο ηλίθιος είμαι εγώ τελικά. Αν θυμάμαι καλά είπε ότι θα τα πούμε αργότερα. Περιμένω. Τι άλλο να κάνω; Μοναδικό παράθυρο διαφυγής η αφίσα: I want to believe ότι θα δραπετεύσω από αυτόν τον εφιάλτη και θα θυμηθώ ποιος είμαι. Επίσης, τι στο διάολο είναι το Νταλάρας;

Δεν ξέρω πόση ώρα έχει περάσει. Έχω την αίσθηση ότι κι ο Χρόνος είναι αλυσοδεμένος· έχει ξεχάσει κι αυτός ποιος είναι και παραμένει στάσιμος· ατενίζουμε ο ένας το κενό του άλλου, μυρίζουμε τη μπόχα του άλλου. Σαν δυο γερόντια παγιδευμένα στην άνοια που παίζουν όλη μέρα την πρώτη ζαριά στο τάβλι. Ρε μπας και ήταν ο γέρο-Χρόνος η φωνή που άκουγα; Και δεν ρωτάω για πλάκα; Άντε να παιχτεί δεύτερη ζαριά κι ας χάσω την παρτίδα στη τελική...

«Χρόνε, Χρόνε, είσαι 'δω;» ρωτώ τραγουδιστά.

«Λοιπόν, έχεις απάντηση ή ακόμα;» ακούω αμέσως και νιώθω να μου φεύγουν τα ζάρια απ' την ταραχή. Η φωνή ακούγεται λες και έχει παντού κρυφά ηχεία. Ψυχραιμία αγόρι μου. Μη χάσεις επαφή... φέρε εξάρεις.

«Αγαπητέ Χρόνε, μπορείς να επαναλάβεις την ερώτηση;»

«Ποιος είσαι; Ξέρεις ποιος είσαι;» συνεχίζει το τροπάριο. Εντάξει, αφού επιμένει, πάω με την αλήθεια κι ας μου το πάρει διπλό.

«Χρόνε μου... ξέρεις... αντιμετωπίζω τεχνικές δυσκολίες. Δεν θυμάμαι ποιος είμαι», απαντώ.

«Εξαιρετικά! Τέλεια!» ακούω και θέλω να του φέρω το τάβλι στο κεφάλι. Συγκρατήσου αγόρι μου... Πήγαινε με τα νερά του να δεις που το πάει. Μπορεί να μην ακούει καλά λόγω ηλικίας.

«Κύριε Χρόνε, μάλλον δεν άκουσες καλά. Έχω χάσει τη μνήμη μου», λέω σεμνά και ταπεινά.

«Περίφημα. Αυτό ήταν το ζητούμενο», ακούω. Εντάξει, ο τύπος μού έχει πιάσει παραμάνα και κάνει πλακίτσα – δεν εξηγείται αλλιώς. «Μη σε απασχολεί η μνήμη σου», συνεχίζει. «Πρέπει να ανακαλύψεις ποιος είσαι ΤΩΡΑ, σε αυτό το περιβάλλον. Αυτό έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Έχεις την χρυσή ευκαιρία να ξεκινήσεις απ' την αρχή. Για αυτό βρίσκεσαι εκεί που βρίσκεσαι. Αλήθεια, που βρίσκεσαι;» ακούω ολίγον σαστισμένος.

Το πλακωτό μοιάζει να το χάνω και δεν νιώθω ακόμα ότι είναι ώρα για φεύγα· πρέπει να γνωρίσω καλύτερα τον αντίπαλο μήπως και φτάσω ως στις πόρτες. «Νόμιζα ότι γνώριζες που βρίσκομαι... Αλήθεια, εσύ ποιος είσαι;» ρωτώ εύλογα.

«Εγώ είμαι... εδώ για να βοηθήσω. Πρέπει να με εμπιστευτείς αν θες να προχωρήσεις και να μάθεις ποιος είσαι. Πες μου που βρίσκεσαι», επιμένει.

Η αλήθεια είναι ότι η φωνή του είναι γνώριμη και νιώθω ασφάλεια όταν μιλάει. Με αυτά που λέει έχω λίγα θέματα. Το ένστικτο με οδηγεί και αρχίζω να του περιγράφω λεπτομερώς το δωμάτιο προσθέτοντας και κάτι πρόσφατο: «Από τη σιδερένια πόρτα έρχεται θαλάσσια αύρα».

«Δεν θα μπορούσα να φανταστώ ιδανικότερο μέρος», λέει και με τσιτώνει.

Ένας βαρβάτος μαύρος μου λείπει για happy end, θα μας πει σε λίγο.

«Φίλε Χρόνε, με το συμπάθιο, αλλά, δεν το βλέπω έτσι», απαντώ νευρικά.

«Την πραγματικότητα εσύ την ορίζεις και την αλλάζεις με διαφορετική οπτική και πράξεις. Ως εκ τούτου, οφείλουμε κι οι δυο μας να μην είμαστε στάσιμοι. Μόλις ξυπνήσεις, δράσε. Αποφάσισε τι θέλεις και χωρίς φόβο πράξε ανάλογα. Ακολούθα το ένστικτο ή... τη μύτη σου. Και να θυμάσαι... ΤΙΠΟΤΑ δεν είναι αυτό που φαίνεται εκεί που βρίσκεσαι! Δέξου τις προκλήσεις, και όλα θα πάρουν το δρόμο τους», λέει με δασκαλίστικο τόνο.

«Όταν ξυπνήσω; Τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται; Τι εννοείς Χρόνε; Χρόνε; ΧΡΟΝΕ;» Γιατί δεν απαντά; Γιατί νιώθω νύστα; Ας κλείσω λίγο τα μάτια και μετά βλεπ... zzzzzz

Ανοίγω τα μάτια και νιώθω σαν να έχω πει μια κανάτα καφέ. Άλλη μια κανάτα έχει ρουφήξει το ασθενικό κίτρινο φως και έχει γίνει λευκό και φωτεινό. Παρόλο που δεν εντοπίζω επαναφορά μνήμης νιώθω εγκεφαλικά υπερδραστήριος – καμιά σχέση με την νοηλικότητα πριν. Αμέσως σκέφτομαι τα λόγια του Χρόνου. Παίρνω βαθιά εισπνοή... και... δυσοσμία αριστερά, κλεισούρα στο κέντρο, θαλασσινή αύρα δεξιά. Ευκολάκι. «Θέλω να ελευθερωθώ και να πάω στη θάλασσα!» φωνάζω. Και τότε...

Βλέπω τη δεξιά λάμπα να σκορπά πράσινο φως και ακούω έναν βαρύ ήχο ξεκλειδώματος. Ακολουθούν άλλοι τρεις ελαφρότεροι και η σιδερένια πόρτα ανοίγει· αν και αρκετά ψηλή κάποιος σκύβει με δυσκολία και μπουκάρει μέσα. Αφού ξεδιπλώνεται ορθώνει ανάστημα στο ταβάνι και γίνεται μερική έκλειψη λαμπών. Παρόμοιο φαινόμενο εξελίσσεται στον πρώην υπερδραστήριο εγκέφαλό μου, καθώς αντικρίζω έναν θεόρατο Κύκλωπα.

Το πρόσωπό του σαν μάσκα· κανένας μυς δεν κινείται στην πέτρινη φάτσα. Με κοιτάει με μάτι βαθύ γαλάζιο, απόκοσμο και αγέρωχο σαν έκπτωτου αγγέλου. ΧΑ! Μόνο ένας Κύκλωπας μπορεί κυριολεκτικά να ρίξει μια ματιά. Φοράει ολόσωμη γαλάζια φόρμα που πάνω της διακρίνω κινητικότητα από λευκούς κυματισμούς και πολύχρωμα πλοιάρια· στα καθαρά νερά της διακρίνω ψάρια που παίζουν κρυφτοκυνηγητό. Η υψηλής ευκρίνειας φόρμα 3D, συγκρατεί έναν ογκώδη κορμό σαν πλατάνι, ενώ τα καφετόχρωμα χέρια του θυμίζουν διαβρωμένα βράχια. Ορέ τί είναι τούτο; Λοιπόν, είπαμε, χωρίς φόβο...

«Παίζει εδώ κοντά καμιά καλή παραλία ρε μεγάλε;» μου 'ρχεται να πω. Μηδέν αντίδραση. Ας δοκιμάσω κάτι άλλο. «Κύριε Κύκλωπα, δεν ξέρω πώς βρέθηκα εδώ, αλλά, μήπως γίνεται να με ελευθερώσετε;» Κάνει ένα βήμα και κάτι πασπατεύει κάτω απ' το κρεβάτι. Μια γλυκιά αρμονία πολλαπλών κλικ συνθέτει τη μελωδία της ευτυχίας και χορεύω σε ρυθμούς αποδέσμευσης. Τρίβω καρπούς κι αστραγάλους και επιφυλακτικά προσπαθώ να σταθώ όρθιος· σηκώνομαι και το κεφάλι μου είναι στο ύψος του αφαλού του· ξαφνικά, κατουριέμαι περισσότερο.

«Κύριε Κύκλωπα, πρέπει να πάω τουαλέτα. Δεν αργώ», λέω φοβισμένα. Το μάτι με κοιτάζει ανέκφραστα και ξάφνου μια κατολίσθηση κλείνει την πόρτα πίσω του· θύμωσε δεν θύμωσε για την τουαλέτα, πρέπει να πάω. Καθώς ανοίγω την ξύλινη πόρτα η οσμή θεριεύει και σκέφτομαι ότι αν ακολουθούσα τη μύτη μου δεν θα έμπαινα ποτέ εδώ μέσα. Βλέπω την τρίτη λάμπα να βγάζει κόκκινο φως, αλλά, μπαίνω.

Εκ πρώτης όψεως, ο χώρος είναι μικρός με μια κόκκινη λάμπα να αχνοφέγγει στο ψηλό ταβάνι. Εκ πρώτης οσφρήσεως, κατούρα γρήγορα να φύγουμε αγόρι μου. Αριστερά η λεκάνη και δεξιά ο νιπτήρας· οι τοίχοι και αυτοί γεμάτοι φαντάσματα· ακόμα πιο βρώμικα γκριζα πλακάκια εδώ. Επιτέλους ξαλαφρώνω και κατευθύνομαι στο νιπτήρα όπου βλέπω έναν επιδαπέδιο καθρέφτη που δεν πρόσεξα πριν...

Μέσα του στέκεται κάποιος άγνωστος γύρω στα σαράντα. Τα πράσινα μάτια του με κοιτούν διαπεραστικά με περιέργεια· έχει μαύρα κοντοκουρεμένα μαλλιά και ατημέλητη γενειάδα που ψιλογκριζάρει στους κροτάφους· διαθέτει ψηλό ανάστημα και δείχνει γεροδεμένος – τον λες και εμφανίσιμο. Φοράει μωβ φούτερ με μαύρα γράμματα που προτείνουν RELAX, μαύρο φαρδύ παντελόνι με πολλές τσέπες και μαύρα αθλητικά με μωβ σχέδια. Η καρδιά μου βροντοχτυπά καθώς άγνωστα συναισθήματα ξυπνούν απ' τη χειμερία νάρκη τους.

Ξάφνου βλέπω κίνηση στο βάθος του καθρέφτη. Διακρίνω μια μαυροφορεμένη φιγούρα, με καλυμμένο από κουκούλα πρόσωπο. Κοιτάζω πίσω μου και δεν βλέπω κανέναν. Κοιτάζω πάλι τον καθρέφτη και η μορφή είναι εκεί. Δυο ανεπαίσθητες κόκκινες λάμπες, μέσα απ' την κουκούλα, μου παγώνουν το αίμα και γίνομαι σκαντζόχοιρος, Γυρίζω ξανά και ανακαλύπτω δεύτερο καθρέφτη, όπου βλέπω τον RELAX σε παιδική χαρά με δυο κοριτσάκια· κάτι μέσα μου λέει ότι είναι έξι και οκτώ χρονών· είναι κατάξανθα με πράσινα μάτια και τα χαχανητά τους απ' το παιχνίδι δίνουν το δωμάτιο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά αρχίζω να κλαίω με λυγμούς. Θέλω να φύγω γρήγορα από 'δω...

Η ξύλινη πόρτα μοιάζει να απομακρύνεται. Κοιτάζω δεξιά και το δωμάτιο επιμηκύνεται διαρκώς προς το άπειρο. Το πάτωμα έχει γίνει κινούμενη άμμος που με ρουφά. Καινούριοι καθρέφτες ξεφυτρώνουν στους ολοένα μεγαλύτερους τοίχους με τον καθένα να προβάλλει κάτι διαφορετικό. Μέσα σε έναν βλέπω πάλι τα κοριτσάκια, στο πίσω κάθισμα γαλάζιου αυτοκινήτου, μαζί με μια όμορφη ξανθιά γυναίκα που κάθεται στη θέση του συνοδηγού. Σε έναν άλλον, βλέπω τον RELAX να τρεκλίζει κρατώντας ένα μπουκάλι. Σε όποιον καθρέφτη κι αν κοιτάζω, στο βάθος του υπάρχει η μαυροφορεμένη μορφή, αυτός ο Δαίμονας με τα κόκκινα μάτια. Οι επεκτεινόμενοι τοίχοι αποκαλύπτουν συνεχώς νέους καθρέφτες που με αποπροσανατολίζουν. Βουτηγμένος στην άμμο, καταβάλω υπεράνθρωπη προσπάθεια να φτάσω στην πόρτα πριν απομακρυνθεί περισσότερο. Με τα πολλά φτάνω στην έξοδο και κλείνω δυνατά την πόρτα πίσω μου.

Κάθομαι λαχανιασμένος στο χειροπρακτικό στρώμα. Τα δευτερόλεπτα μοιάζουν επιμηκυμένα όπως η τουαλέτα. Σκουπίζω τα δάκρυα των αλλόκοτων συναισθημάτων και αντικρίζω άλλη μια έκπληξη. Ο Κύκλωπας στέκεται μπάστακας μπροστά στην πόρτα με αλλαγμένη όψη – για την ακρίβεια, δεν έχει καθόλου· το μετωπικό μάτι απουσιάζει και τα σκληρά χαρακτηριστικά τού προσώπου του εξαφανισμένα. Στη στολή του επικρατεί τρικυμία· τα πλοιάρια ανεβοκατεβαίνουν στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Τι στο διάολο γίνεται; Τα 'χω χαμένα...

Κοιτάζω τον τοίχο που έχει αλλάξει... Γύρω απ' την αφίσα υπάρχουν κι άλλες: Πάνω δεξιά εικονίζονται τρεις ιπτάμενοι δίσκοι και πάλι γραφή αγγλιστί: the truth is out there. Κάτω δεξιά μια ειδυλλιακή παραλία με μπαρ.

Πάνω αριστερά τα δυο ξανθά κοριτσάκια ζωγραφίζουν με μαρκαδόρους και γελάνε. Κάτω αριστερά ο RELAX με καλοξυρισμένα γένια και κουστούμι άνευ γραβάτας, να φιλάει την ξανθιά –που είδα νωρίτερα– που φοράει νυφικό. Η τριχρωμία των λαμπών, κόκκινο-λευκό-πράσινο, εντείνει την τρέλα που επικρατεί στο κεφάλι μου και φωνάζω... «Γερό Χρόνε, βοήθεια...»

Τότε ανοίγει η πόρτα της τουαλέτας και βλέπω τον Δαίμονα να τη δρασκελίζει. Δυο καυτά μάτια αιλουροειδούς παγώνουν με ευκολία τα δικά μου· σαν χαλασμένα φανάρια γίνονται κόκκινα που και που. Είναι εξίσου ψηλός με τον Κύκλωπα. Στο πρόσωπό του δεκάδες κρατήρες θυμίζουν αφιλόξενο φεγγάρι. Φοράει μαύρο μανδύα πάνω από μαύρα ρούχα. Στο γαντοφορεμένο χέρι του κρατάει τέιζερ αυτοάμυνας και στη ζώνη του υπάρχει άλλο ένα επίθεση. Κοιτάζω τον Κύκλωπα για βοήθεια αλλά μοιάζει πετρωμένος και παράλληλα κλείνει την έξοδο. Ο Δαίμονας πλησιάζει κραδαίνοντας απειλητικά το ηλεκτροφόρο παραληρητικό και τότε θυμάμαι τα λόγια του Χρόνου... «Αποφάσισε τι θες και χωρίς φόβο πράξε ανάλογα!» Πάλεψε, αγόρι μου, πάλεψε..

«Θέλω να φύγω απ' αυτό το τρελάδικο», ουρλιάζω. Αρπάζω την αλυσίδα των χειροπεδών που βρίσκεται δίπλα. Καθώς σκύβει ο Δαίμονας να με παραλύσει, τον κοπανάω με όλη μου τη δύναμη στο χέρι. Το τέιζερ πέφτει κάτω και προλαβαίνω να το αρπάξω πρώτος. Δεν ξέρω αν οι Δαίμονες έχουν γεννητικά όργανα, αλλά με βολεύει αφάνταστα να τον πλήξω ακριβώς εκεί. Ο Δαίμονας αρχίζει να τρέμει σύγκορμος και τα μάτια του γίνονται κατακόκκινα. «Να γιατί σου αναβοςβήνανε πριν, ήθελες λίγο φόρτισμα», λέω και μουγκρίζει κάτι δαιμονικό προφανώς. «Πάρε λίγο ακόμη για να μη σου πέσει η μπαταρία», συμπληρώνω χαιρέκακα και τον ηλεκτρίζω μανιωδώς.

Ακούω θόρυβο και γυρίζοντας βλέπω τον Κύκλωπα να βηματίζει πέρα δώθε μες την τρελή χαρά. Το πρόσωπό του έχει αναθαρρήσει με ένα χαζοχαρούμενο χαμόγελο κι ορθάνοιχτο μάτι. Στη στολή του επικρατεί πάλι νηνεμιά και οι ναυτικοί απ' τα διασωθέντα πλοιάρια περισυλλέγουν άτυχους ναυαγούς. Α, καλά, αν δεν μου στρίψει σήμερα... Σκύβω κι αρπάζω το άλλο τέιζερ απ' τον λιπόθυμο Δαίμονα. Σημαδεύω στο γνωστό σημείο και σωριάζεται κι ο Κύκλωψ. «Άντε και γαμηθείτε πλάσματα της φαντασίας στην τελική!» ουρλιάζω με ικανοποίηση.

Κοιτάζω τις αφίσες κι αναρωτιέμαι ποιά είναι τα κορίτσια και αν όντως the truth is out there. Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω έξω. Τότε θυμάμαι ποιος είναι ο Νταλάρας και πάνω το αστείο τού Χρόνου με την ηχογράφιση. «Χρόνε, Χρόνε, είσαι 'δω; να πεις κάνα απ' τα αστεία σου».

~{2}~

Ο Χρόνος δεν φαίνεται διατεθειμένος για κουβεντούλα – μάλλον όταν δρούμε δεν μιλάμε. Έτσι κι αλλιώς η αυτοπεποίθησή μου είναι στα ύψη. Έχω τόσο κέφι που σκαρώνω και μια εξίσωση:

Ύψη: (Κύκλωπα + Δαίμονα) x (Μπουντρούμι + Δεσμά)² = Ύψος αυτοπεποίθησης άγνωστου X.

Ρε λες να 'μαι καμιά επιστημονική ιδιοφυία και με έχουν απαγάγει; Συγκεντρώσου αγόρι μου, μη παίρνουν τα μυαλά σου αέρα. Ακόμα παγιδευμένος παραμένεις αλλά πιο ευρύχωρα. Συνεχίζεις να μη ξέρεις ποιος είσαι και πού βρίσκεσαι. Κλειδώνω πίσω μου τους κοιμώμενους Γίγαντες για

τα ησυχότερα και επικεντρώνομαι στις νέες συνθήκες μπροστά μου...

Ημιφωτισμένοι διάδρομοι ξεφυτρώνουν σαν ψέματα σε στόμα πολιτικού και μακρινές φωνές ηχούν και σβήνουν σαν τις υποσχέσεις του. Όποιον δρόμο κι αν ψηφίζω καταλήγω σε παρόμοιους χώρους. Οι ελπίδες μου τρεμοπαίζουν σαν τα μουντά κίτρινα φώτα στο ψηλό ταβάνι. Υγροί τοίχοι από κόκκινα τούβλα δημιουργούν στενάχωρους διαδρόμους που οδηγούν σε πανομοιότυπες διασταυρώσεις. Κάθε τόσο ένα νέο δίλημμα. Δεξιά ή αριστερά; Μπροστά ή πίσω; Ψυχανεμίζομαι ότι περιδιαβαίνω ένα κολοσσιαίο Λαβύρινθο χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς κανένα νόημα. Όσο και να ψάχνω, κανένα κουβάρι μίτου δεν ξετυλίγεται εδώ γύρω. Είμαι σε επιφυλακή κρατώντας τείζερ σαν πιστολέρο σε γειτονιά ινδιάνων – σίγουρα δεν θέλω να μάθω τί ψηφίζει ένας Μινώταυρος.

Περιπλανιέμαι αρκετή ώρα κι έχω απηυδήσει. «Θέλω να βρω έξοδο... Χρόνε ακούς;» φωνάζω. Συνειδητοποιώ ότι όταν εκφράζω επιθυμία κάτι ενεργοποιείται, διότι στην επόμενη διασταύρωση βλέπω αλλαγή. Αριστερά ο διάδρομος έχει κόκκινο φως, ο δεξιά έχει πράσινο και ο απέναντι γαλάζιο. Ακολουθώ το φως που θυμίζει θάλασσα. Επαναλαμβάνω το ίδιο σε κάθε διασταύρωση μέχρι που ακούω ομιλίες...

Πλησιάζω αθόρυβα όπως μουγκή γάτα και βλεφαριάζω σαν Τζέιμς Μποντ πίσω απ' τη γωνία. Βλέπω δυο τύπους δίπλα σε σκάλες που θυμίζουν θαμώνες σκωτσέζικης παμπ. Είναι στο ύψος μου και μοιάζουν σαν παραγεμισμένες γαλοπούλες. Στο τραπεζάκι δίπλα τους υπάρχει ένα μισογεμάτο μπουκάλι ούισκι και δυο ποτήρια. Οι φρουροί που μιλάνε και γελούν φωναχτά αδειάζουν τα ποτήρια με ρυθμούς Μπουκόφσκι. Εντάξει, αγόρι μου, υπομονή χρειάζεται, άστους να κατεβάσουν το μπουκάλι. Κάθομαι κάτω και νιώθω υπέροχα που η μνήμη επανέρχεται – έχω ήδη θυμηθεί έναν μέτριο τραγουδιστή, έναν τηλεοπτικό κατάσκοπο και έναν μέθυσο συγγραφέα. Υπομονή!

Τα σκωτσέζικα γαλόπουλα ροχαλίζουν στο πάτωμα. Καθώς τα πλησιάζω βλέπω και δεύτερο μπουκάλι – δυστυχώς, δεν βρίσκω σταγόνα σε κανένα. Στις ζώνες τους έχουν γκλοπ και προσεκτικά αποδεσμεύω ένα για εμπλουτισμό του οπλοστασίου μου. Ανεβαίνω τις σκάλες ακροπατώντας σαν φάντασμα μπαλαρίνας. Φτάνω στον επόμενο όροφο και τα σαγόνια τού καρχαρία ωχριούν στο άνοιγμα των δικών μου – βρίσκομαι στον παράδεισο του Ζακ Κουστώ...

Τεράστιοι διάδρομοι με καμπυλωτές οροφές και τοίχους από χοντρό γυαλί, αποκαλύπτουν τεράστια ποικιλία μαγευτικών θαλάσσιων πλασμάτων. Νιώθω έκσταση κι απέραντη γαλήνη να κατοικοεδρεύει εντός μου. Από τα βάθη της αγαλλίασης αναδύεται η μαντατοφόρος γοργόνα ξεχασμένων μνημών. Με πληροφορεί ότι έχω κάνει δεκάδες καταδύσεις σε όλο τον κόσμο χωρίς να βγάλει άχνα για Μέγα Αλέξανδρο. Πλέω σε ωκεανούς αποκαλύψεων, ώσπου, βλέπω ταμπέλα που αναγράφει Ποσειδώνας με κατευθυντήριο βελάκι. Κάποιο πηγαίο συναίσθημα βγάζει αμέσως φλας και στρίβω πλακωμένους στην Ολύμπια έξοδο. Πολύ σύντομα φρενάρω μπροστά σε γνώριμη, ξύλινη πύλη· είναι στο χρώμα γαλάζιου και φορά φωτοστέφανο: Bar Poseidonas...

Μπουκάρω και διαπιστώνω ότι δεν πέφτει λέπι απ' το συνωστισμό. Τα ηχεία βράνε ανελέητα και ημίγυμνα κορμιά λικνίζονται ξέφρενα. Καταφέρνω με κόπο να ελιχτώ ανάμεσα σε χορευτές με μαγιό. Οι σερβιτόρες

σπινιάρουν στη θέα μου και πολλοί θαμώνες με χαιρετούν. Φτάνω επιτέλους στη μπάρα. Η μελαχρινή μπαργούμαν έρχεται εσπευσμένα. «Αφεντικό, το αργό ή το γρήγορο;» μου λέει χαμογελώντας.

«Το γρήγορο», λέω γρήγορα... Γλύφω αλατάκι, ρουφάω τεκίλα σφηνάκι και μασουλάω φέτα λεμόνι. Οι ματιές μας μιλάνε και αμέσως μου βάζει δεύτερο· κοιταζόμαστε αρκετές φορές ακόμα...

Πλήρως τεκίλιασμένος τη ρωτάω αν έχω κάνα γραφείο εδώ γύρω. Με κοιτά με ύφος ο μαλάκας πάλι τύφλα είναι και σηκώνει ένα δάχτυλο. Ακολουθώ την πορεία που χάραξε το κόκκινο νύχι και φτάνω σε στριφογυριστή σκάλα· μπροστά της στέκεται ένας απόγονος του Ράμπο.

«Όλα καλά;» ρωτάω στο χαλαρό.

«Στο τρίτο συρτάρι δεξιά», απαντά κλείνοντας μάτι. Ανεβαίνω τη σκάλα τρεκλίζοντας. Κλείνω πόρτα και βυθίζομαι στη δερμάτινη πολυθρόνα μου.

Προσαρμόζω τη μνήμη μου με το περιβάλλον. Κοιτάζω για φωτογραφίες αλλά οι κορνίζες είναι υπόπτως κενές. Ανοίγω συρτάρια, εξετάζω χαρτιά, όμως είναι λογοκριμένα σαν απόρρητα έγγραφα της CIA. Εξερευνώ ντουλάπια και πάλι τζίφος. Τελικά, βάζω να πιω αργή τεκίλα· κι άλλη μία.

Είμαι ζαλισμένος και αρχίζω να ονειρεύομαι τον ύπνο. Πάνω στο γλάρωμα σκέφτομαι τον Ράμπο και ανοίγω το τρίτο συρτάρι ξανά· ενδελεχή έρευνα αποκαλύπτει μικρή συσκευασία κόκας που μου γνέφει να την ανοίξω. Περίφημα, εκτός από αλκοολικός είμαι και κοκάκιας; Ωστόσο, μια γραμμούλα θα με ξυπνούσε. Παίρνω το τζάμι από μεγάλη κορνίζα και σχεδιάζω δυο γραμμές. Τις βλέπω μόνες· φτιάχνω ένα τετράγωνο· βάζω και σκεπή... Τελικά, το κάνω διώροφο. Αρκετά, θα έχω πρόβλημα με την πολεοδομία. Κατεδαφίζω τη σκεπή κι ο ήλιος ανοίγει διάπλατα τα μάτια μου. Παίρνω παραμάζωμα κι έναν όροφο. Φρέσκος παγωμένος αέρας αγριεύει τις αισθήσεις και το αλκοόλ κρύβεται στο υπόγειο...

Πάω στην ανεξερεύνητη βιβλιοθήκη – κενές σελίδες... Εφαρμόζω τη δύναμη της επιθυμίας: «Θα ήθελα να μάθω τα βιβλία μου μήπως και θυμηθώ ποιος είμαι», δηλώνω. Τότε αντιλαμβάνομαι ότι δεν ακούω μουσική. Μου κάνει εντύπωση και ανοίγω την πόρτα...

Βλέπω μια αίθουσα με μαρμάρινο δάπεδο σαν επιφάνεια σκακιού. Στους επενδυμένους με ξύλο τοίχους υπάρχουν πίνακες και κρυστάλλινα πολύφωτα. Μια γυναίκα κι ένας άντρας, καθισμένοι πίσω από τραπέζι, μοιάζει να φρουρούν τις σκάλες αν αναλογιστώ τα όπλα που έχουν. Από πάνω τους κρέμεται ξύλινη ταμπέλα που με χρυσά γράμματα αναγράφει: ΒΙΒΛΙΟΡΑΜΑ. Και καλά όλα αυτά. Που πήγε το μπαρ κι ο κόσμος; Χρειάζομαι ανάσες και ενέργεια... Γκρεμίζω και το ισόγειο με τέσσερις γερές εισπνοές. Έτοιμος για επικίνδυνη αποστολή...

Παίρνω το πιο ογκώδες βιβλίο και τοποθετώ σε ετοιμότητα τα τείζερ στις πλαϊνές τσέπες. Είμαι σε υπερδιέγερση και ξεχειλίζω αποφασιστικότητα. Ανοίγω την πόρτα και κατευθύνομαι στους καθισμένους φρουρούς, που η θέση τους στη σκακιέρα είναι η σημαντικότερη. Δείχνουν γύρω στα σαράντα και θυμίζουν καθηγητές πανεπιστημίου. Με κοιτούν στραβά για την αναίδεια να τους διακόψω απ' τη μελέτη των βιβλίων τους, που για κάποιο λόγο έχουν μόνο εικόνες σαν παιδικό παραμύθι. Στα πλαϊνά τού τραπέζιού βλέπω να στηρίζονται δυο τουφέκια.

«Τι θες;» σκούζει νευριασμένα η βασίλισσα. «Είμαστε κλειστά», συνεχίζει ακουμπώντας το όπλο της με νόημα.

«Ηρθα να επιστρέψω το βιβλίο και να πάρω καινούριο», λέω χαμογελαστά.

«Ξέχνα το καινούριο», πετάγεται αγριεμένος ο βασιλιάς. «Αλλά θα καταχωρήσω την επιστροφή. Φέρε το πάσο σου!» μουγκρίζει.

«Πάρε το Ελ Πάσο μου» λέω, τραβάω τείζερ και τον γεμίζω ηλεκτρισμένο μολύβι. Πριν προλάβει η βασίλισσα να αντιδράσει, της πετάω το βαρύ βιβλίο στο κεφάλι και αμέσως μετά δέχεται τον ηλεκτρισμό που της αρμύζει. Κρεμάω ένα τουφέκι στον ώμο, παίρνω τρεις δεσμίδες και ανεβαίνω τις σκάλες. Ρουά ματ.

Στον επόμενο όροφο εξερευνώ φαρδιούς διαδρόμους με αριστοκρατική αρχιτεκτονική και φινέτσα, στρωμένους με παχιά μωβ μοκέτα. Στους τοίχους θαυμάζω πίνακες που αναδεικνύουν ήρωες και σκηνές από βιβλία. Πρώτα βλέπω τον κάπτεν Νέμο και τον Ναυτίλο· με θυμάμαι δεκατριών ετών να διαβάζω νύχτες Ιούλιο Βερν, σαν αντίδοτο στους εφιάλτες που με κρατούσαν άπνο· θυμάμαι την οικογένεια μου και φίλους, τις καθημερινές επισκέψεις στο κολυμβητήριο. Ο Τρυποκάρυδος με την πριγκίπισσα Λη-Τσέρι φυλακισμένοι σε πυραμίδα, θυμίζουν τον πρώτο μου έρωτα στα δεκαεπτά· αναπολώ τα ταξίδια με την εθνική ομάδα κολύμβησης και τα μετάλλια που κέρδιζα. Ο Δον Χουάν παρακάτω διδάσκει τον Καστανέντα στην έρημο Σονόρα, και σκέφτομαι το φανταρλίκι και τη μανιώδη προσπάθεια μου να κατακτήσω το ονείρεμα*. Ακολουθεί ο Λύκος Της Στέπας και νιώθω τον πόνο τού πρώτου μου χωρισμού στα είκοσι-δύο. Η εικόνα του Αλομπάρ με την Κούδρα και τον Θεό Πάνα, θυμίζει το ατύχημα με τη μηχανή και τον αθλητισμό που σταμάτησε πρόωρα· τότε θυμάμαι ότι με λένε Άρη. Ο καλότυχος δράκος Φούχουρ στην Ιστορία Χωρίς Τέλος, μου θυμίζει τη Φαίη –την ξανθιά απ' τον καθρέφτη– και τα δυο υπέροχα κοριτσάκια μας. Γιατί όμως νιώθω τόσο απαίσια; Γιατί θέλω να τρέξω μακριά; Τι θόρυβος είναι αυτός;

[*Ονείρεμα: Πλήρη συνείδηση και επιλογή δράσης μέσα σε όνειρο – Αστρικό ταξίδι.]

Οι σειρήνες που ηχούν τρυπούν τα αυτιά την καρδιά μου σαν πυρωμένα βέλη. Εικάζω ότι το βασιλικό ζευγάρι συνήλθε και σήμανε συναγερμό. Αφουγκράζομαι αναταραχή από βήματα που όλο μεγαλώνει και ψάχνω μέρος να κρυφτώ. Συνεχίζω να περιφέρομαι στους μεγάλους διαδρόμους αλλά δεν έχω χρόνο για παρατήρηση πινάκων. Ξάφνου βλέπω πινακίδα που προτείνει έξοδο και τρέχω μανιασμένα. Φτάνω σε κάτι σκάλες και δυο πάνοπλοι φρουροί με σημαδεύουν λέγοντας να παραδοθώ. Χόντρυνε το σκηνικό...

Πάω να καλυφθώ σε μια κολώνα κι οι σφαίρες πέφτουν βροχή. Παίρνω το όπλο και ανταποδίδω σωριάζοντας τον έναν κάτω. Η αδρεναλίνη μου στο χρώμα του πεσμένου φρουρού. Εναλλάσσω κολώνες, πυροβολώ και καλύπτομαι – τύφλα να έχει ο Νίο. Βάζω νέα γεμιστήρα και με τα πολλά πετυχαίνω και τον δεύτερο. Ανανεώνω τα πυρομαχικά από τους προσφάτως εκλιπόντες. Τώρα οι σφαίρες –σαν τύψεις– πέφτουν χαλάζι από πίσω μου, καθώς μισή ντουζίνα μαυροφορεμένοι φρουροί πυροβολούν ασταμάτητα. Που έχω μπλέξει; Γιατί με πυροβολούν; Ανταλλάσσουμε πυρά και τραυματίζω κάνα δυο. Φτάνω στις σκάλες αλλά ακούω κάποιους να κατεβαίνουν. Είμαι σχεδόν περικυκλωμένος αλλά έχω μια αναλαμπή και

ουρλιάζω: «Θέλω να ξεφύγω από 'δω μέσα». Τρέχω ενστικτωδώς προς άλλη κατεύθυνση και βρίσκω ασανσέρ. Μπαίνω στα γρήγορα και σφαίρες βαθουλώνουν τη μεταλλική επιφάνεια της πόρτας που κλείνει στο τσακ. Αρχίζω να ανεβαίνω...

Η πόρτα ανοίγει και αιφνιδιάζω τρεις μαυροντυμένους φρουρούς που τώρα κείτονται στο πάτωμα· καθώς ψυχορραγούν βλέπω τα μάτια τους κόκκινα. Οι σειρήνες ουρλιάζουν υστερικά σαν γυναικείο γκρουπ Ανώνυμων Απατημένων. Κόκκινοι φάροι στο ταβάνι στριφογυρίζουν το σύμπαν βάφοντας ριγέ την ατμόσφαιρα του ορόφου. Βρίσκομαι σε κολοσσιαία αίθουσα που μοιάζει σαν είσοδος σε παλάτι Τιτάνων. Όλα δείχνουν υπερμεγέθη, έπιπλα, τοίχοι και διακόσμηση. Από μια άλλη οπτική όλα είναι νορμάλ και εγώ ένας οπλισμένος γάτος που ψάχνει απεγνωσμένα έξοδο. Καλού κακού δανειζομαι αλεξίσφαιρο γιλέκο και δεσμίδες απ' τους αποθανόντες. Όσο προχωρώ ο χώρος μοιάζει με εκκλησία. Φτάνω σε απόσταση δυο λεωφορείων απ' το ιερό, όταν ακούω δυσοίωνα θόρυβο. Κοιτάζω πίσω και βλέπω κάγκελα να κατεβαίνουν μπροστά στο ασανσέρ. Ο-όου! Άλλη έξοδος δεν υπάρχει – μάλλον ποντίκι που πιάστηκε στη φάκα είμαι, παρά γάτος...

Από το ιερό βγαίνει μια μασκοφορεμένη Ξανθιά σε μέγεθος Δαίμονα· φοράει μαύρα και στα μάτια της λαμπυρίζει ηλιοβασίλεμα του διαβόλου· ένα δάκτυλό της με σημαδεύει και με θυμωμένη φωνή ρωτάει: «Γιατί μας το έκανες αυτό;» Δεν ξέρω πώς να απαντήσω, δεν γνωρίζω τί έκανα και ψάχνω από πού να φύγω. Τότε φωνάζει... «Πάνω του».

Δυο μπουλούκια φρουροί –στο δικό μου μέγεθος– ξεχύνονται πυροβολώντας απ' τις πλαϊνές πόρτες του ιερού. Τρέχω σε πανικό και με τσουλήθρα στο μαρμάρινο δάπεδο καταλήγω πίσω από κολυπήθρα. Ο πληθυσμός των φρουρών μειώνεται καθώς αδειάζω τη μια δεσμίδα πίσω απ' την άλλη. Το κακό είναι ότι εμφανίζονται όλο και περισσότεροι. Ακούω τη φωνή του Χρόνου που προτείνει να πυροβολήσω την Ξανθιά... Ρίχνω τα τελευταία μου πυρομαχικά και την πετυχαίνω – άπαντες κείτονται στο πάτωμα.

Την πλησιάζω διστακτικά και βγάζω τη μάσκα της. Αυτό που φοβόμουν: Η Φαίη. Παράλληλα αναγνωρίζω την εκκλησία που παντρευτήκαμε. Πάνω απ' το ιερό δεσπόζουν αγιογραφίες με τα δυο κοριτσάκια... Η Τζένυ και η μικρή Στέλλα, τα κορίτσια μου. Με πιάνουν κλάματα... «Θέλω να φύγω από 'δω» ουρλιάζω. Τότε μια λάμψη μέσα απ' το ιερό τραβά την προσοχή μου και ενστικτωδώς την ακολουθώ...

Μπαίνω στο ιερό για να ανακαλύψω έκπληκτος ότι βρίσκομαι στο σπίτι μας... Μόνο που, όπως κι η εκκλησία, είναι μεγεθυμένο· το ύψος μου μετά βίας φτάνει στο μέσο του τραπεζιού της κουζίνας. Τότε βλέπω μια γιγάντια Φαίη να μπαίνει απ' το σαλόνι· δείχνει λυπημένη και συγχρόνως νευριασμένη. Νιώθω άβολα με το αιχμηρό της βλέμμα και θέλω να φύγω... Τρέχω προς το χολ αλλά εμφανίζονται πάλι φρουροί που πυροβολούν και κρύβομαι πίσω απ' τον πάγκο της κουζίνας. Το αλεξίσφαιρο γιλέκο απορροφά αρκετές σφαίρες αλλά οι εστίες αφόρητου πόνου πυκνώνουν. Ενώ δέχομαι καταγισμό από πυρά επικαλούμαι τον μοναδικό μου σύμμαχο: «Χρόνε βοήθεια».

«Πιάστε τον ζωντανό. Θέλω να μιλήσω στο κάθαρμο», ουρλιάζει τότε η Φαίη. Αλλά, δεν είμαι διατεθειμένος για κουβέντα και βγαίνω απ' την κρυψώνα. Με τείξερ και γκλοπ δίνω ομηρικές μάχες και δέχομαι πολλά χτυπήματα. Πονάω παντού αλλά καταφέρνω να φτάσω στο σαλόνι. Πίσω απ'

τη μεγάλη τζαμαρία διακρίνω δέντρα σε ηλιόλουστη μέρα και επανακτώ την αποδεκατισμένη μου αυτοπεποίθηση. Λίγες γκλοπιές από 'δω, λίγες ηλεκτροπληξίες από κει, και αφήνω πίσω μου ζαλισμένους με καρούμπαλα και τρεμάμενους με σιελόρροια φρουρούς, ώσπου φτάνω στη μπαλκονόπορτα που είναι κλειδωμένη. Ρίχνω ένα δαιμονόπουλο πάνω στην τζαμαρία και γίνεται θρύψαλα. Επιτέλους, βγήκα στο φως! Και ξαφνικά, βιώνω μία ανέπλιστα εκκωφαντική σιωπή...

~{3}~

Κοιτάζω άναυδος μέσα απ' τη θρυμματισμένη τζαμαρία: Μοιάζει λες και υστερικές απατημένες μπουκώθηκαν ηρεμιστικά και οι φρουροί κρυφοκοίταζαν το σόι της Μέδουσας· σταμάτησε ο χρόνος πίσω απ' το τζάμι. Αφήνω απορημένος το αλλόκοτο μουσείο αγαλμάτων και κατευθύνομαι στο απέναντι πάρκο. Ο ήλιος μού θερμαίνει πρόσωπο και αισιοδοξία, ενώ απαλό αεράκι χαϊδεύει τις σκέψεις και με χαλαρώνει. Κάθομαι σε παγκάκι. Ήρθε η ώρα για διερευνητικό τετ-α-τετ...

«Χρόνε; Είσαι 'δω;»

«Που αλλού να 'μαι; Φαίνεται δεν μπορώ χωρίς εσένα» ακούω. Δεν μπορεί χωρίς εμένα;

«Είδες πόσο μάχιμος ήμουν;» λέω περήφανα.

«Είδα πόσο ανόητος ήσουν, αλλά, ας το πούμε μάχιμος», απαντά και αφνιδιάζομαι.

«Συγγνώμη, αλλά μάλλον δεν είδες από πού ξέφυγα», αποκρίνομαι νευριασμένα.

«Σε είδα να τρέχεις απ' τους φόβους σου», απαντά και ξεκαρδίζεται.

Δεν βγάζω άκρη. Ας αλλάξω καλύτερα συζήτηση. «Χρόνε, από την ώρα που ξύπνησα δεμένος, τίποτα λογικό δεν συμβαίνει. Βλέπω όνειρο; Έχω πεθάνει και βιώνω κάποιο είδος κόλασης; Είναι τεστ για να μπω στον παράδεισο;»

«Ενθαρρυντικό που θέτεις ουσιαστικές απορίες. Ναι σε όλες τις ερωτήσεις!» απαντά εμφιατικά.

«Νωρίτερα είπες ότι θα βοηθήσεις. Με μπερδεύεις αντί να βοηθάς», λέω παραπονιάρικα.

«Είπα θα βοηθήσω. Όχι ότι θα βρω για σένα τις απαντήσεις. Αν δεν αντιμετωπίσεις τους Δαίμονες σου, θα δυναμώσουν περισσότερο – να το θυμάσαι αυτό!» λέει με δασκαλίστικο τόνο.

«Τί να πω. Τα 'χω λίγο χαμένα» λέω προβληματισμένος.

«Τότε βρίσκεσαι στο κατάλληλο μέρος· ότι συναντάς εδώ έχει τη μικρή ή μεγάλη σημασία του, για αυτό να το αντιμετωπίζεις. Θα πορευτείς με την ενέργεια του Φόβου ή... της Αγάπης; Εσύ επιλέγεις το καύσιμο που κινεί και διαμορφώνει την πραγματικότητά σου. Βρίσκεσαι σε θανάσιμη μάχη. Ξετρύπωσε τον εχθρό και αντιμετώπισέ τον», ακούω και αναρωτιέμαι ποιον εχθρό εννοεί.

«Κινδυνεύω δηλαδή;» ρωτάω ανήσυχος.

«Όσο κινδυνεύει κάποιος που έχει χάσει τον δρόμο του, που έχει απολέσει τον εαυτό του. Εξερεύνησε. Βρες τις απαντήσεις σου. Και μετά, χωρίς φόβο, δράσε. Χρόνος... Τέλος».

«Χρόνε. Χρόνε;» φωνάζω χωρίς απόκριση...

Αφήνω το πάρκο και τριγυρίζω σε μια πόλη απροσδιόριστα γνώριμη και εντελώς έρημη· όλα θυμίζουν μετα-αποκαλυπτικό σενάριο. Περιπλανιέμαι σε κεντρικούς δρόμους μήπως αυξηθούν οι πιθανότητες να δω άνθρωπο. Βιώνω απaráμιλλη μοναξιά που σκοτεινιάζει την νεαποκτηθείσα αισιοδοξία και αγριεύει τις σκέψεις. Είμαι, εντελώς, μόνος! «Θέλω να αντιμετωπίσω τους δαίμονές μου», φωνάζω σε έκρηξη απόγνωσης...

Μπαίνω σε σούπερ μάρκετ... Αγαπημένα μπουκάλια τραγουδούν ηδονικά το όνομά μου, αλλά παραμένω γερά δεμένος στο κατάρτι της μυστηριώδους Ιθάκης μου. Βγαίνω κεφάτος με εφόδια – η θλίψη αδυνατίζει με παγωτό. Κάθομαι σε στάση λωτού πάνω σε αυτοκίνητο να διαλογιστώ τις γλυκιές μπουκιές και τα αινιγματικά λόγια τού Χρόνου. Αυτό που έβαλε φωτιά στα μπατζάκια της σκέψης μου είναι το: «Ναι σε όλες τις ερωτήσεις». Δεν βγάζω άκρη...

Αφού γλυκάθηκα επαρκώς, ένα αυτοκίνητο στραπατσαρισμένο σε κολώνα μου τραβά την προσοχή· έχω την αίσθηση ότι είδα νωρίτερα την ίδια ακριβώς σύγκρουση. Πίνω μπόλικο νερό και συνεχίζω την εξερεύνηση. Στον επόμενο δρόμο διαπιστώνω το ίδιο τρακάρισμα. Από τη μία θέλω να πλησιάσω κι από την άλλη κάτι υπερνικά την περιέργεια... Αλλάζω δρόμο και ξαναβλέπω το ίδιο γαλάζιο αυτοκίνητο πάνω στην κολώνα. Αποφασίζω να το αντιμετωπίσω...

Καθώς πλησιάζω διαπιστώνω κίνηση μέσα στο αμάξι... Πρώτα βλέπω τη Φαίη λιπόθυμη στη θέση του συνοδηγού. Αμέσως κοιτάζω πίσω και βλέπω την Τζένυ και τη Στέλλα, τα κοριτσάκια μου, επίσης χωρίς αισθήσεις. Μου έχουν κοπεί τα πόδια και σκέφτομαι πού στο διάολο να ζητήσω βοήθεια. Τρέμω σύγκορμος και στηρίζομαι στο αυτοκίνητο να μη σωριαστώ. Τότε στη θέση του οδηγού βλέπω τον RELAX –με τα ίδια ρούχα της τουαλέτας– χτυπημένο άσχημα. Για κάποιο λόγο όλοι οι αερόσακοι έχουν ανοίξει εκτός από του οδηγού. Στα κορίτσια δεν βλέπω στάλα αίμα, μάλλον έχουν λιποθυμήσει απ' το φούσκωμα των αερόσακων. Ούτε η Φαίη μοιάζει να έχει χτυπήσει σοβαρά, εκτός από λίγες αμυγές από σπασμένα τζάμια. Εγώ όμως έχω χτυπήσει πολύ. ΕΓΩ; ΕΓΩ; Γυρίζω στο πλάι και αδειάζω το στομάχι μου απ' την ταραχή της διαπίστωσης... Κοιτάζω πάλι στο αυτοκίνητο και δεν βλέπω καμιά τους μέσα. Και τότε... Θυμάμαι!

Παίρνω βαθιές ανάσες να κρατηθώ ήρεμος. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι άλλο να θυμηθώ πέρα απ' ότι είμαι υπεύθυνος για το ατύχημα! Πλέον αναγνωρίζω την πόλη και ξέρω ακριβώς που πηγαίνω. Περιπατώ εν μέσω οδυνηρών αναμνήσεων που με ραπίζουν ανελέητα σαν χαιρέκακοι μπάτσοι. Ο χείμαρρος των δακρύων μου παρασέρνει βίαια και βυθίζει την εικόνα του μέλλοντος. Φτάνω στην καφετέρια-μπαρ Πήγασος...

Λίγο πριν περάσω πίσω απ' τη μπάρα, αναθεωρώ και κάθομαι σε σκαμπό. Θέλω να πω σαν διψασμένος βεδουίνος, αλλά διστάζω να βυθιστώ στην αλκοολούχα όαση. Ο ολόσωμος καθρέφτης απέναντι συμβουλεύει να relaxάρω, ενώ μπουκάλια μού γλυκομιθυρίζουν υποσχέσεις λήθης, όταν... ο καθρέφτης ανοίγει. Μέσα από μια ευφάνταστη πόρτα εμφανίζεται κάποιος άγνωστος...

Μοιάζει γύρω στα εξήντα αλλά έχει αθλητικές κινήσεις καθώς πηγαίνει πίσω απ' τη μπάρα. Είναι ψηλός και ευθυτενής με πύρινα πράσινα μάτια που με περιεργάζονται. Έχει γκριζα μαλλιά και τριγωνική γενειάδα που τρυπάει το στήθος. Φοράει μαύρο τζιν με μωβ μπλούζα και αθλητικά.

«Καλησπέρα», λέω επιφυλακτικά.

«Καλησπέρα. Τι θα ήθελες παλικάρι;» ρωτά ευδιάθετα.

«Μια διπλή τεκίλα», απαντώ αποφασισμένα. Ανοίγει το ψυγείο και φέρνει μπύρα. «Μα, σας είπα τεκίλα», διαμαρτύρομαι.

«Δεν τελείωσα», λέει χαμογελαστά. Πιάνει δυο σφηνοπότηρα, τα γεμίζει τεκίλα και σηκώνει το δικό του ψηλά. «Γεια μας!» λέει περιμένοντας...

«Γεια μας», επαναλαμβάνω και ρουφάμε συγχρονισμένα.

Ύστερα σκύβει συνωμοτικά, μου κλείνει το μάτι και λέει: «Ένα σφηνάκι φτάνει για τώρα. Πιες μπυρίτσα και πες τί σε απασχολεί ταξιδιώτη».

Για κάποιο λόγο νιώθω άνετα μαζί του και σίγουρα θέλω να βγάλω πολύ υλικό που με πνίγει. «Τα σκάτωσα φίλε», ξεκινώ.

«Είμαι όλος αυτιά αγόρι μου», λέει και πίνει τη μπύρα του.

«Ημουν μεθυσμένος και τράκαρα – με την οικογένειά μου μαζί. Δεν πάθανε ευτυχώς τίποτα, αλλά εγώ... Η γυναίκα μου δεν μπόρεσε να μου συγχωρήσει που οδήγησα μεθυσμένος με τα παιδιά στο αμάξι, κι ότι αμέλησα να φτιάξω μια βλάβη στο σύστημα ασφαλείας – για αυτό και χτύπησα πολύ. Αυτός ήταν ο λόγος που με παράτησε», λέω ξαλαφρώνοντας.

«Εντάξει, αυτό έγινε. Τώρα; Πως το αντιμετωπίζεις;» ρωτά με γνήσιο ενδιαφέρον.

«Πίνω! Δυστυχώς, πίνω πολύ. Γύρισε στο πατρικό της, 350χλμ μακριά, οπότε καταλαβαίνεις. Ανυπέρβλητες δυσκολίες συχνής επαφής με τα παιδιά. Πονάει η ψυχή μου που λείπουν απ' την καθημερινότητά μου», καταλήγω.

«Πάντα υπάρχει λύση όταν θες πραγματικά κάτι», λέει συμπονετικά.

«Ναι... Η λύση λέγεται τεκίλα! Βάλε μου γιατί θα βάλω μόνος μου», φωνάζω αγριεμένα. Με κοιτάζει αποδοκιμαστικά και εξαφανίζεται στην πόρτα του καθρέφτη. Μπαίνω στη μπάρα και σερβίρομαι, ξανά και ξανά, μέχρι τη λήθη...

Έντονος μηχανικός θόρυβος με ξυπνά. Κάθομαι στο πίσω κάθισμα ελικοπτέρου και στη θέση του πιλότου βλέπω τον τύπο απ' το μπαρ. Καθώς προσπαθώ να ξεκουμπώσω τη ζώνη ασφαλείας το σκάφος απογειώνεται. Ο μπάρμαν γυρνά και κλείνει μάτι χαμογελώντας. Μου δίνει ακουστικά και τα φοράω αμέσως για να τον βρίσω.

«Βρήκα λύση. Θα σε πάω στην οικογένειά σου. Πες περιοχή και φύγαμε!» λέει και δεν πιστεύω στα ακουστικά μου. Νιώθω ευφορία και καταπίνω ωμά τα μπινελίκια που σιγοπνήνονταν.

« Τί να πω! Σας... ευχαριστώ πολύ... Θεσσαλονίκη πάμε», ψελλίζω σαστισμένος.

«Θεσσαλονίκη it is. Τώρα μόνο θετικές σκέψεις αγόρι μου», λέει πατώντας κουμπιά στο ταμπλό.

Εντάξει, αυτό ήταν απροσδόκητο. Σκέφτομαι ότι θα δω τα κορίτσια και η καρδιά μου χορεύει καλαματιανό breakdance· πετάω στα σύννεφα μεταφορικά και κυριολεκτικά. Η πρόσφατη θύμηση του ατυχήματος όμως,

κλείνει βίαια τη μπιτάτη μουσική και η χορεύτρια καταρρέει στο πάτωμα. Δεν νιώθω άνετα να επωμιστούν την παρουσία ενός μέθυσου που έβαλε σε κίνδυνο τις ζωές τους.

«Τί στο διάολο γίνεται;» φωνάζει αναστατωμένος ο Πιλότος-μπάρμαν, καθώς το ελικόπτερο κλυδωνίζεται από αέρινα κύματα μεγάλης έντασης. Χάνουμε ύψος και είμαι τρομοκρατημένος σαν αιχμάλωτος ανθρωφάγας φυλής. «Δεν μπορούσες να σκεφτείς κάτι θετικό;» λένε τα ακουστικά.

Πετάμε ανάμεσα από κολοσσιαία δέντρα που κινούνται – και όχι μόνο· βλέπουν το ελικόπτερο σαν ενοχλητικό έντομο και προσπαθούν να το συνθλίψουν. Ο τύπος κάνει διαρκώς μανούβρες αποφυγής, ώσπου ισχυρός κατακέφαλος από μάζα κλαδιών μας χτυπά. Βλέπω τον Πιλότο-μπάρμαν και τους έλικες να εκσφενδονίζονται στον ορίζοντα. Το ελικόπτερο στριφογυρίζει σαν μεθυσμένη σβούρα. Το σκάφος προσκρούει με κρότο σε δέντρο και αντικρίζω άγνωστους αστερισμούς...

Ανοίγω μάτια αρκετά ζαλισμένος. Βρίσκομαι πάνω σε φορείο φτιαγμένο από κλαδιά. Δυο πλάσματα με μεταφέρουν κι άλλα πέντε βαδίζουν τριγύρω· είναι ανέκφραστα, σιωπηλά σαν πέτρες και κάθε τόσο εναλλάσσονται στο κουβάλημά μου. Φορούν στολές στο χρώμα τρεχούμενου νερού, έχουν μέτριο ύψος και πρόσωπα στρογγυλά σαν μπάλα μπάσκετ. Τα μάτια τους θυμίζουν δραπετή απ' την περιοχή 51. Το μονοπάτι που διασχίζουν είναι ανηφορικό και πλαισιώνεται από πελώρια δέντρα που κρύβουν το φως του ήλιου.

Νιώθω ευτυχία που επέζησα και για τη φροντίδα που λαμβάνω. Στο επόμενο κοίταγμα οι στολές θυμίζουν ηλιοβασίλεμα στη Χαβάη και τα πρόσωπά τους λουόμενους στις παραλίες της. Τι παίχτηκε τώρα; Σκέφτομαι τον Πιλότο-μπάρμαν και λυπάμαι για την απώλεια. Ανοιγοκλείνω μάτια και βλέπω τα πλάσματα δακρυσμένα, ντυμένα έτοιμα για κηδεία. Δεν σκέφτομαι περαιτέρω τι συμβαίνει με δαύτους, γιατί φτάσαμε σε ένα ύψωμα και με εναποθέτουν στο έδαφος. Κάποιος μου δίνει να πω ρόφημα με πικρή γεύση και νιώθω τους παλμούς μου να ανεβαίνουν.

Φαίνεται να διαφωνούν για κάτι αλλά χωρίς λόγια· μοιάζει σαν οι μισοί να παρτάρουν στην παραλία κι οι άλλοι μισοί να κλαίνε τον πεθαμένο. Πίσω από τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα βλέπω δυο πέτρινες κατασκευές που θυμίζουν βωμό· μήπως η θυσία στους Θεούς των πλασμάτων είμαι εγώ; Κάνω γρήγορη σάρωση πιθανών βλαβών στο κορμί μου. Είμαι καλά και νιώθω το νευρικό μου σύστημα υπερδραστήριο και εικάζω ότι το ρόφημα ήταν από φύλλα κόκας ή κάτι παρόμοιο.

Εκμεταλλεύομαι τη σιωπηλή διαμάχη τους και πάω να την κοπανήσω πίσω απ' τα δέντρα. Τότε εμφανίζονται κι άλλα πλάσματα και αρχίζουν να με καταδιώκουν όλα μαζί. Κοιτάζω πίσω και βλέπω να με κυνηγά το καρναβάλι της Πάτρας· ο καθένας με τη δική του στολή και ανάλογη έκφραση. Ύστερα από ξέφρενη καταδίωξη χωρίς κομφετί φτάνω σε αδιέξοδο...

Βρίσκομαι στο χείλος γκρεμού με αιχμηρά βράχια· λίγο πιο κει ένας απότομος, με μαύρο χαλίκι δρόμος, διχοτομεί την πλαγιά όπως η χωρίστρα την κόμη του Όσκαρ Γουάιλντ. Αν και η κλίση είναι σχεδόν κατακόρυφη τον προτιμώ απ' τα πλάσματα. Παίρνω τον κατήφορο και ως εκ θαύματος φτάνω σώος στο τέρμα. Κοιτάζω πάνω και τα πλάσματα –πάλι διάφανα– με κοιτούν ανέκφραστα. Εξαφανίζομαι στο δάσος.

Τριγυρίζω στο δάσος περπατώντας με δυσκολία σε λάσπες. Βαδίζω σε μονοπάτι που διασχίζει μια πλαγιά, όταν το έδαφος υποχωρεί και κατακυλάω. Στο τέλος της τσουλήθρας καταλήγω στην όχθη θολής λίμνης. Στις παρυφές της διακρίνω πέτρινες μεγαλιθικές δομές. Μία από αυτές θυμίζει την παιδική χαρά που σύχναζα με τα κοριτσάκια μου, ενώ σε δυο πανύψηλα αγάλματα αναγνωρίζω διακριτά χαρακτηριστικά από μένα και τη Φαίη. Καθώς πλησιάζω στη λίμνη να δροσιστώ, βλέπω τον Πιλότο-μπάρμαν καθισμένο σε κορμό· τα ρούχα του σκισμένα, έχει επίδεσμο στο κεφάλι και δείχνει ταλαιπωρημένος. Με κοιτάζει βλοσυρά και σηκώνεται...

«Είσαι ευχαριστημένος εδώ που καταλήξαμε;» φωνάζει αγριεμένος.

«Χαίρομαι που τα κατάφερες», αποκρίνομαι αδιάφορα.

«Καταλαβαίνεις ότι εξαιτίας της κλάψας σου φτάσαμε σε αυτό τον βάλτο;» συνεχίζει έξαλλος.

«Πραγματικά λυπάμαι», λέω ξερά.

«Νομίζω ότι δεν λυπάσαι για τίποτα άλλο πέρα απ' τον εαυτούλη σου», καγχάζει.

«Ας ηρεμήσουμε να δούμε τι θα κάνουμε», συνεχίζω.

«Να σου πω εγώ τι θα κάνουμε», λέει ενώ πλησιάζει. «Κάποιος απ' τους δυο μας πρέπει να πεθάνει!» ουρλιάζει καθώς επιτίθεται...

Αρχίζει χορός με γροθιές και αποκρούσεις που μας γεμίζει μώλωπες και αίματα· πιανόμαστε στα χέρια εφαρμόζοντας λαβές ελληνορωμαϊκής και καταλήγουμε στη λίμνη. Η μάχη συνεχίζεται αμείωτη παρόλο που δεν πατώνουμε. Τον βυθίζω στα θολά νερά και παλεύουμε υποβρυχίως· είναι ώρα για ανάσα αλλά κανείς δεν απαγκιστρώνεται από τον άλλον· έχουμε φτάσει στον πάτο και αρχίζω να ασφυκτιώ, όταν αρπάζω τον λαιμό του με πυθώνεια λαβή και τον συνθλίβω. Παίρνω φόρα απ' τον βυθό και αναδύομαι...

Κάθομαι στο δέντρο που καθόταν ο Πιλότος-μπάρμαν και τα ρούχα μου στεγνώνουν στα κλαδιά του. Αναρωτιέμαι γιατί μου επιτέθηκε και δεν βγάζω άκρη. Τότε ακούω παφλασμούς και βλέπω κάτι να αναδύεται απ' τη λίμνη που πλησιάζει ταχύτατα στην όχθη. Ένα ογκώδες ζώο βγαίνει τινάζοντας βρώμικα νερά... Έχει κεφάλι τούρου με τσιγκελωτά, αλαβάστρινα κέρατα που με σημαδεύουν καθώς γέρνει τον χοντρό λαιμό του. Μεγάλα σαν εξατμίσεις ρουθούνια γεμίζουν καυσαέρια τρόμου τη ψυχική μου ατμόσφαιρα. Ηλεκτρισμένα μάτια θυμίζουν ρόφημα βρικόλακα και μυτερά δόντια το επικυρώνουν. Έχει όγκο και δέρμα μαύρου ρινόκερου και σωματοδομή αιλουροειδούς.

Στέκομαι απέναντι στις άγριες διαθέσεις του γυμνός και άοπλος. Αναρωτιέμαι αν το πλάσμα είναι η δυναμωμένη εκδοχή του Δαίμονα που προφήτεψε ο Χρόνος. Το ζώο κυρτώνει τη ράχη του σαν τίγρης που εισβάλλει σε μπαρ ζέβρων· τα μάτια του έχουν μεθύσει απ' το ρόφημα και σαλιωμένα δόντια αναζητούν κολατσιό για να στασιάσουν. Στο άπλωμα των ρούχων νωρίτερα έχω χαρτογραφήσει το δέντρο και τρέχω πανικόβλητος σε μια κουφάλα...

Το Θηρίο μουγκρίζει κοπανώντας το κεφάλι στον κορμό. Από ένα άνοιγμα χώνει τη μουσούδα και προσπαθεί να τρυπώσει χωρίς επιτυχία. Στο τέλος παραιτείται και παραφυλάει σαν ζώνη αγνότητας μπροστά απ' τη σχισμή της κρυψώνας μου. Ύστερα από όσα πέρασα παραμένω παγιδευμένος. Φωνάζω κάθε τόσο τον Χρόνο αλλά μάταια. Τα κόκκινα μάτια δεν φεύγουν λεπτό απ' την είσοδο και προσπαθώ να σκεφτώ. Αν όντως δυνάμωσα τον Δαίμονα τότε

η αντιμετώπισή του είναι μονόδρομος. «Αποφάσισε τί θες και χωρίς φόβο πράξε ανάλογα. Επίθεση, αγόρι μου!»

Βρίσκω ένα χοντρό μεγάλο κλαδί και το λειαίνω υπομονετικά σε βράχο – έτοιμο το σπαθί μου. Πετάω πέτρες στο κεφάλι του Ζώου που μουγκρίζει και φεύγει απ' την είσοδο. Βγαίνω χωρίς φόβο να παλέψω για τη ζωή μου. Ο Δαίμονας ορμά και με ρίχνει στο έδαφος. Με κεντράρει και δυο κέρατα πλησιάζουν επικίνδυνα, όταν με ελιγμό ξεγλιστρώ και καρφώνω το σπαθί στα πλευρά του. Επανέρχεται θυμωμένο και καταφέρνει με τη σειρά του μια κερατιά στα πλευρά μου. Το αίμα μας ποτίζει το έδαφος και τρέφει με ικανοποίηση τα θανατηφόρα βλέμματά μας. Έχω αγριέψει τόσο που δεν ξέρω ποιος απ' τους δυο μας είναι το θηρίο. Η μάχη συνεχίζεται με συνεχή χτυπήματα εκατέρωθεν αφήνοντας αιμορραγούσες πληγές...

Καθώς παίρνουμε ανάσες κοιταζόμαστε με μίσος. Τα κόκκινα μάτια δεν με τρομάζουν πλέον· νιώθω και τα δικά μου να εκπέμπουν φως. Ξαφνικά επιτίθεται και με πετάει κάτω. Με ένα σάλτο έρχεται να με αποτελειώσει· τοποθετώ το σπαθί κατακόρυφα στο έδαφος και προσγειώνεται με την καρδιά πάνω του... Τα κόκκινα μάτια σιγοςβήνουν...

Ξεγλιστρώ κάτω απ' τον Δαίμονα κατάκοπος και ζαλισμένος. Κατευθύνομαι στη λίμνη που έχει αλλάξει – πεντακάθαρα νερά καθρεφτίζουν τη γιγάντια βλάστηση. Δεν είναι ώρα για απορίες και σκύβω στην όχθη να καθαρίσω τις πληγές μου. Το αιμόφυρτο καθρέφτισμά μου μού κόβει την ανάσα: Στιγμές πριν λιποθυμήσω συνειδητοποιώ ότι είμαι ο Πιλότος-μπάρμαν.

~{4}~

Το μυαλό αρχίζει να ξυπνά αλλά τα μάτια αντιστέκονται. Μέσα από ομίχλη διακρίνω αμυδρά την πεντακάθαρη λίμνη... Από μια χαραμάδα ξεπροβάλλει ένα δωμάτιο... Προσπαθώ να παραμείνω στη λίμνη αλλά εξατμίζεται· τα πελώρια δέντρα ξεθωριάζουν... Τα μάτια ανοίγουν...

Βλέπω έναν ηλικιωμένο γύρω στα ογδόντα. Έχει άσπρα, ίσια μαλλιά που φτάνουν στους ώμους και θυμίζει παλαιίμαχο ροκ-σταρ – ή... λευκό μάγο· η πατίνα δεκαετιών έχει χαράξει αυλάκια στο μέτωπο και γύρω απ' τα ξεθωριασμένα πράσινα μάτια· τη λευκή γενειάδα θα τη ζήλευε ερμηίτης. Φοράει μωβ πουκαμίσια με μανίκια τυλιγμένα στους αγκώνες, μαύρο φαρδύ παντελόνι και μωβ μοκασίνια. Κάθεται απέναντι σε μαύρη δερμάτινη πολυθρόνα όπως κι εγώ – θυμίζει Μορφέα και Νίο φάση. Βρισκόμαστε σε φωτεινό σαλόνι με λιτή αλλά προσεγμένη διακόσμηση.

Η πολυθρόνα μου έχει διάφανο πλαστικό κάλυμμα που το εξηγεί η υγρασία στη βουβωνική χώρα – είμαι κατουρημένος. Φοράω μαύρη φόρμα με ασορτί μακό μπλούζα, είμαι ξυπόλυτος και πλήρως απορημένος. Από έναν καλόγερο δίπλα μου κρέμονται τρεις σακουλίτσες· μια εξ αυτών συνδέεται με σωληνάκι που καταλήγει στην πεταλούδα που τρυπά μια φλέβα μου.

«Καλώς ήλθες αγόρι μου. Πως ήταν το ταξίδι σου;» ρωτά ευδιάθετα.

«Χρόνε;» κραυγάζω γνωρίζοντας αμέσως τη φωνή.

«Παρών! Προέχει να κάνεις ντουζ γιατί θα μας κλείσει το υγειονομικό», λέει γελώντας κάτω απ' το λευκό θάμνο του. Σηκώνεται, βγάζει την πεταλούδα και μου φέρνει καθαρά ρούχα με κινήσεις εφήβου. «Το μπάνιο είναι αριστερά, εκτός αν προτιμάς αυτό της αυλής», λέει κλείνοντάς μου το

μάτι. Σηκώνομαι λίγο ζαλισμένος, ανοίγω τη μπαλκονόπορτα και στα διακόσα μέτρα υπάρχει θάλασσα. Που βρίσκομαι άραγε;

«Πλύσου και εγώ θα ετοιμάσω καφεδάκι. Μετά, θα μιλήσουμε – σίγουρα είσαι γεμάτος απορίες. Σαν το σπίτι σου Άρη», λέει και φεύγει γελώντας. Βγαίνω στο μπαλκόνι και αναπνέω βαθιά – είναι πανέμορφα. Το σπίτι βρίσκεται σε ύψωμα και μια ξύλινη σκάλα κατηφορίζει σε ειδυλλιακό βραχώδη κολπίσκο. Τριγύρω υπάρχουν συστάδες πεύκων που συμβάλλουν ευεργετικά στο βλέμμα και στην ανάσα – ο τύπος ζει στο σπίτι των ονείρων μου. Πάω στο ντουζ της αυλής και πλένομαι κάτω απ' τον καλοκαιρινό ήλιο... Φοράω τζιν, μαύρο μπλουζάκι και αθλητικά που ταιριάζουν γάντι.

Στο τραπέζι του μπαλκονιού με περιμένει ένας φρέντο· ο Χρόνος πίνει τον δικό του καθισμένος σε μπαμπού πολυθρόνιτσα με γαλάζια μαξιλάρια. «Κάθισε Άρη. Πιες καφέ να συνέλθεις γιατί θέλω την αμέριστη προσοχή σου. Σήμερα –αν το αποφασίσεις– μπορεί να αποδειχθεί μία από τις πιο σημαντικότερες μέρες της ζωής σου», λέει με τόνο σοβαρό καρφώνοντας τα διαπεραστικά μάτια του στα δικά μου. Πίνω γερή τζούρα καφέ...

«Πού βρίσκομαι; Ποιος είσαι;»

«Μου αρέσει που με βάπτισες Χρόνο – ας το αφήσουμε έτσι. Βρισκόμαστε στο σπίτι μου στη Χαλκιδική και σε βρήκα στην παραλία σε άθλια κατάσταση. Είσαι εδώ τρεις μέρες τώρα», απαντά.

«Τρεις μέρες; Γιατί δεν θυμάμαι τίποτα;» ρωτώ καχύποπτα.

«Θα θυμηθείς – μη βιάζεσαι. Είσαι ακόμα ζαλισμένος», απαντά ήρεμα.

«Και πώς...»

«Εδώ θα σε διακόψω Άρη. Θα σε παρακαλούσα να ακούσεις προσεκτικά και να βγάλεις το σκασμό αγόρι μου. Σύμφωνοι;» λέει και γελάει.

«Οκέι, το κλείνω το ρημάδι. Κάνε παιχνίδι...»

«Έκανες ένα βαθύ ταξίδι στο υποσυνείδητο. Σ' αυτό βοήθησαν οι οροί, που είδες στο σαλόνι, αλλά κι ένα είδος ύπνωσης ώστε να επιφέρω ολική αμνησία. Το ισχυρό πείσμα σου με δυσκόλεψε αλλά εν τέλει βρέθηκες σε ιδανικό –για την περίπτωσή σου– περιβάλλον. Βλέπεις, στο διάστημα της παραμονής σου, μου διηγήθηκες τη ζωή σου και δέχτηκες να σου προσφέρω τις –ομολογώ ασυνήθιστες– υπηρεσίες μου. Μετά το ατύχημα, η πρότερη σου ζωή σταμάτησε απότομα και είχες παγιδευτεί στον χρόνο και στα ενοχικά σου συναισθήματα. Ο καλύτερος τρόπος για να βρει κανείς τον εαυτό του είναι να ξεκινήσει απ' την αρχή – εξ ου κι η αμνησία.

»Ότι συνάντησες σ' αυτό το ταξίδι ήταν δημιούργημα σου, ονειρικές προβολές που συμβολίζανε καταστάσεις απ' τον πραγματικό κόσμο σου. Η θύμηση τού ταξιδιού αυτού θα σου είναι εύκολα προσβάσιμη, ώστε να αποκρυπτογραφήσεις το μέγεθος και τη σημασία των νικών που πέτυχες στα απύθμενα βάθη του υποσυνειδήτου σου. Άρη, αγόρι μου, πιστεύω τα κατάφερες. Όταν αντιμετωπίσεις τους δαίμονες σου σε αυτό το επίπεδο, τότε –πίστεψέ με– θα τους νικήσεις ευκολότατα και στο επίπεδο που αποκαλούμε ζωή. Ποτέ δεν είναι αργά Άρη – μη το ξεχάσεις ποτέ αυτό. Αν έχεις να ρωτήσεις κάτι, κάντο γρήγορα, γιατί περιμένω επισκέψεις».

«Πώς γνωρίζεις όλα αυτά που βίωνα στο... ταξίδι;» ρωτάω από περιέργεια.

«Την περισσότερη ώραμίλαγες ακατάπαυστα. Όταν δεν μιλούσες

τρύπωννα στο όραμα σου και κρυφοκοίταζα», απαντά λες και κοιτούσε από κάνα παράθυρο. «Μια μέρα, όταν θα είσαι έτοιμος, θα λάβεις τις απαντήσεις για όλα. Έχεις μεγαλύτερη δύναμη από όσο νομίζεις Άρη. Κοίταξε αυτή τη φορά να τη χρησιμοποιήσεις προς όφελός σου. Και τώρα, αν μου επιτρέπεις...», λέει δείχνοντας το ρολόι του.

«Σε ευχαριστώ για... όλα... Χρόνε. Προς τα πού πηγαίνω;»

«Καταρχάς, να πας προς την καρδιά σου», λέει με ζεστό χαμόγελο. «Για τώρα, ακολούθα τις σκάλες και θα βρεθείς στην παραλία που σε βρήκα μεθυσμένο!» συνεχίζει κάνοντας γκριμάτσες δυσαρέσκειας. «Καλή τύχη Άρη. Μπορεί να βρεθούμε κι σε άλλο ταξίδι!» λέει και ξεκαρδίζεται. Τον χαιρετώ και φεύγω συγκινημένος...

Κατεβαίνω τις σκάλες και βρίσκομαι σε μικρή –αλλά πανέμορφη– παραλία με λευκά βότσαλα. Βλέπω δυο ξύλινες ξαπλώστρες με γαλάζιο στρώμα – μάλλον του Χρόνου. Νιώθω κουρασμένος· αράζω να πάρω δυνάμεις και να σκεφτώ. Ο ήχος των κυμάτων όμως, με σπρώχνει σε γλυκό ύπνο...

Το φως του πρωινού ήλιου με ξυπνά έκπληκτο. Είμαι στην ίδια παραλία, αλλά, αντί για στρώμα, βρίσκομαι ξαπλωμένος πάνω στα υγρά βότσαλα. Φοράω μπλε κουστούμι, τσαλακωμένο και βρώμικο, ζέχνω ποτό και τσιγάρο, ενώ έχω αγκαλιά μισοάδειο μπουκάλι τεκίλα. Μάλλον ξύπνησα στον πραγματικό κόσμο γιατί αναγνωρίζω τόπο και χρόνο· το σπίτι του Χρόνου πουθενά... Ωστε, όνειρο ήταν; Ένα περίεργο... μεθυσμένο όνειρο!

Θυμάμαι ότι μετά το γλέντι του γάμου της μεγάλης κόρης μου, κατέληξα εδώ κάτω συντροφιά με ένα μπουκάλι. Αν και χάρηκα για τον γάμο, δεν μπόρεσα, για άλλη μια φορά, να αντιμετωπίσω το γεγονός του χαμένου χρόνου με τα κορίτσια, και την απόσταση –ψυχική και φυσική– που μας χωρίζει. Δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμο να αισθάνεσαι μπαμπάς και ξένος την ίδια στιγμή...

Κοιτάζω το μπουκάλι και μετά βίας συγκρατούμαι να πω. Προσπαθώ να αντλήσω κουράγιο απ' τα λόγια του Χρόνου. «Ποτέ δεν είναι αργά». Έτσι δεν είπε; Τι γίνεται όμως αν είναι πραγματικά αργά και το παιχνίδι έχει χαθεί εδώ και δεκαπέντε χρόνια; Πώς μπορώ να αποδεχτώ, πώς είναι δυνατόν να με αφήνει ανεπηρέαστο τέτοια ανεπανόρθωτη απώλεια; «Πώς αναπληρώνεται τόσοσ χαμένος χρόνος Χρόνε;» ουρλιάζω θυμωμένα, αρπάζω το μπουκάλι και κατεβάζω γερές γουλιές όταν... μια τρομακτική βροντή τραντάζει το σύμπαν.

Ο ήλιος κρύβεται πίσω από μαύρα σύννεφα αποδυναμώνοντας το φως της ημέρας. Ηλεκτρικές εκκενώσεις ακολουθούμενες από εκκωφαντικούς θορύβους που γκελάρουν και αναπαράγονται στους γύρω λόφους, γεννούν στο στήθος μου αόριστους φόβους. Σύντομα ο ουρανός έχει καλυφθεί από συμπαγή μαύρο πέπλο που ολοένα χαμηλώνει. Η ραγδαία επιδείνωση προμηνύει καταιγίδα και αναρωτιέμαι πού έχω το αμάξι ή πού θα βρω καταφύγιο. Η ανησυχία μου πολλαπλασιάζεται στη θέα τής θάλασσας που απάδει με το σκηνικό – είναι διάφανη.

Πηγαίνω προς την ακτή και γνώριμη οσμή –που δεν θυμίζει θαλάσσια αύρα– με τυλίγει. Σκύβω, βάζω λίγο πέλαγος στη χούφτα, το γεύομαι... τεκίλα! Ξαφνικά δυνατός άνεμος έρχεται από τη θάλασσα τεκίλας και αλλεπάλληλα αστραπόβροντα δονούν την ατμόσφαιρα και τον νου. Καθώς

γυρίζω, βλέπω να κατεβαίνει απ' την πλαγιά ο Χρόνος που έρχεται γρήγορα καταπάνω μου. Αν και μακριά, μοιάζει θυμωμένος και το βλέμμα του μου καίει τα σωθικά. Φοράει μαύρη ξεθωριασμένη κάπα που ο αέρας την ανασηκώνει προσδίδοντάς του έξτρα υπερφυσική διάσταση, λες και τα μάτια του που λάμπουν σαν αυτόφωτα σμαράγδια δεν είναι ήδη αρκετό· τα υπόλοιπα ρούχα είναι στο χρώμα φωτιάς και στο χέρι κρατάει ένα μακρύ ραβδί. Οι πρώτες σταγόνες πέφτουν...

Εναπομείναντα εγκεφαλικά κύτταρα συσκέπτονται και με προτρέπουν να τρέξω στο μονοπάτι, που απέχει το πολύ είκοσι μέτρα και οδηγεί στο κεντρικό δρόμο, καθώς ο Χρόνος είναι ακόμα μακριά. Σπινιάρω στα βότσαλα, τρέχω μανιασμένα, αλλά μένω εμβρόντητος καθώς μυστηριωδώς ο Χρόνος φράζει την έξοδο. «Δεν μπορείς να ξεφύγεις από μένα Άρη. Έτσι δεν είναι;» φωνάζει με τραχιά, μπάσα φωνή που μοιάζει να φιλτράρεται μέσα από πυκνό αγκαθωτό συρματοπλεγμα.

«Άσε με να φύγω», ουρλιάζω. Τα μάτια του θυμίζουν λαμπάκι νυκτός νεογνού Χουλκ.

«Πέταξες την ευκαιρία σου τη στιγμή που έβαλες ξανά το μπουκάλι στο στόμα. Αφού πήρες την απόφασή σου, αφού δεν σε αγγίζει πλέον τίποτα, επίτρεψέ μου να σε βοηθήσω επισπεύδοντας την αυτοκαταστροφή σου!» φωνάζει, ενώ δυο πράσινες δέσμες ακτινών Χ(ρόνου) με σκανάρουν.

«Τι εννοείς ότι θα βοηθήσεις την αυτοκαταστροφή μου;» ρωτώ για να κερδίσω χρόνο.

«Οι πράξεις μιλάνε καλύτερα απ' τα λόγια», πετάει αποφθεγματικά. Σηκώνει το ραβδί ψηλά την ίδια στιγμή που στον ουρανό διαγράφονται δεκάδες ηλεκτρικές διακλαδώσεις εν μέσω τρομακτικού κρεσέντου βροντών· λες και κρατά αλεξικέραυνο, η περίτεχνα σκαλισμένη άκρη τού ραβδιού του έλκει τις νευρικές απολήξεις των απανωτών κεραυνών, ενώ παράλληλα δυνατός αέρας σιγοντάρει, καθώς τα μακριά, λευκά μαλλιά του ανεμίζουν αγέρωχα γύρω απ' τα απόκοσμα μάτια που η πράσινη λάμψη τους αναπτύσσεται εκθετικά...

Αποφεύγω την πρώτη ραβδιά, αλλά η δεύτερη με βρίσκει στο μπράτσο. Μπανίζω ένα χοντρό κλαδί και το παίρνω. Ξυλομαχούμε κανονικά όμως τρώω αρκετές και δεν ρίχνω καμία. Ο Χρόνος κινείται αέρινα και δεν τον προλαβαίνω – μοιάζει να ανήκει σε ανώτερη διάσταση. Σε κάθε χτύπημα δέχομαι ισχνές ποσότητες ρεύματος που περισσότερο επιφέρουν εκνευρισμό παρά πόνο. Τα αστραπόβροντα διαδέχονται το ένα το άλλο, αλλά η τρομακτική φωνή τού Χρόνου υψώνεται πάνω απ' τους θορύβους των κεραυνών και της καταρρακτώδους βροχής...

«Είσαι έτοιμος να γευτείς τον παράδεισο και την κόλασή σου;» αντηχεί στους λόφους η φωνή του, και η ηχώ της επιστρέφει αδιάκοπα σαν απανωτά ωστικά κύματα εκρήξεων. Σε ένα ισχυρό ηλεκτρισμένο χτύπημα με οπτικό εφέ πράσινης λάμψης, το ραβδί με βρίσκει στο στήθος και απογειώνομαι καταλήγοντας στη θάλασσα τεκίλας...

«Χα, χα, χα! Επιτέλους, βρίσκεσαι στο στοιχείο σου. Πιες με την ψυχή σου αγόρι μου. Άντε, έχεις ένα πέλαγος τεκίλας να αδειάσεις – ξεκίνα!» φωνάζει. Και ενώ συνειρμικά σκέφτομαι φέτες λεμόνι, προσπαθώ να ξαναβγώ στην ακτή καταπίνοντας λίγες γουλιές μήπως και πάρω τα ίσα μου. «Πού νομίζεις ότι πας;» φωνάζει, ενώ το αλκοόλ μού φτάνει ως τη γάμπα καθώς πλησιάζω. «Σου 'χω νέα. Δεν φεύγεις από 'δω. Μη ξεχνάς ότι εσύ το επέλεξες», καγχάζει απόκοσμα. Καθώς πατάω το πρώτο νηφάλιο βότσαλο

και ετοιμάζομαι να αρθρώσω κάποιο επιχείρημα, με αρπάζει απ' το σακάκι και ανυψωνόμαστε σαν μεθυσμένοι Κρυπτονιανοί.

Καθώς πετάμε προς μεσοπέλαγα η βροχή σταματάει. Κρέμομαι σαν θήραμα αετού με άκρως δυσοίωνα μοίρα, όταν απρόσμενα με ξεγραπώνει. Το ύψος δεν είναι μεγάλο και γνωρίζω καλά πώς να βουτήξω: Πλασαατς! Η ακτή απέχει κάνα δυο χιλιόμετρα, ο Χρόνος δεν φαίνεται στον ορίζοντα και αρχίζω τις απλωτές. Έχω διανύσει τη μισή απόσταση περίπου, όταν τον εντοπίζω να αιωρείται καμιά διακοσαριά μέτρα πίσω...

«Δεν μου αφήνεις άλλη επιλογή», φωνάζει. Βγάζει απ' την τσέπη έναν αναπτήρα Zippo, τον ανάβει και γελώντας μοχθηρά τον απελευθερώνει. «Αντίο Άρη!» λέει και χάνεται στον ορίζοντα.

Η θάλασσα αρχίζει να φλέγεται και εγώ κολυμπώ πανικόβλητος. Λοξές ματιές με ενημερώνουν ότι η φωτιά κινείται γρήγορα πατινάροντας επιδέξια στην αλκοολούχα πίστα θανάτου. Συνεχίζω τις απλωτές, όπως παλιά στους αγώνες, μόνο που τώρα το έπαθλο είναι η ζωή μου. Η φωτιά πλησιάζει στα είκοσι μέτρα, σταματάω, παίρνω βαθιά ανάσα και καταδύομαι...

Φτάνω κοντά στο βυθό και ελίσσομαι σαν νευρωτικό χέλι. Οι ικανότητες μου στο νερό, τόσο στη γρηγοράδα όσο και στο κράτημα αναπνοής, αποδεικνύονται ανέλπιστα σύμμαχοι – ήδη βλέπω παραλία. Η θερμοκρασία διαρκώς ανεβαίνει... Κάθε κίνηση κρατά μια αιωνιότητα, κάθε μέτρο μοιάζει έτος φωτός, κάθε ελπίδα ανάσας ανεκτίμητη – θέλω να ζήσω... Αρχίζω να βράζω. Το οξυγόνο στα πνευμόνια στερεύει... Η ακτή φαντάζει κοντά και μακριά συγχρόνως. Η ζυγαριά ζωής και θανάτου παλαντζάρει βασανιστικά χωρίς οίκτο... Λίγο ακόμα... σκέψου τα κορίτσια σου! Λίγο ακόμα... Καίγομαι... Λίγο ακόμα αγόρι μου... λίγο...

~{5}~

ΌΧΙ... ΌΧΙ... ΌΧΙ... ουρλιάζω καθώς πετάγομαι απ' το κρεβάτι. Παίρνει λίγα δευτέρα να καταλάβω ότι βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρά μου· σκεπάσματα αλητεύουν στο πάτωμα, σεντόνια μούσκεμα στον ιδρώτα. Στο κεφάλι τυμπανίζουν πολεμοχαρείς ινδιάνοι. Τι εφιάλτης ήταν αυτός;

Στο λάπτοπ εξελίσσεται η ιστορία που έβλεπα απ' τη σειρά X-Files· θυμάμαι ότι ο πράκτορας Μώλντερ έχει προσβληθεί από εξωγήινο ιό και τον έχουν δεμένο χειροπόδαρα σε κρεβάτι...

Στο κομοδίνο ένα μισοάδειο μπουκάλι. Δίπλα, η φωτογραφία των κοριτσιών που ζωγραφίζουν. Παραδίπλα, η γαμήλια φωτογραφία μου με τη Φαίη. Πόσο αξιοθρήνητος είμαι! Τα κορίτσια είναι γυναίκες πλέον και η Φαίη παντρεμένη εδώ και καιρό. Ναι... είμαι... παγιδευμένος...

Στον τοίχο η αφίσα με Μορφέα και Νίο σε πολυθρόνες. Νιώθω έντονα ότι αυτό το ονειρικό ταξίδι κάτι σημαίνει. Δεν είναι πρώτη φορά που σε όνειρο λαμβάνω προμηνύματα – ή κάνω αστρικά ταξίδια...

Κοιτάζω γύρω μου κατάματα το παρελθόν και θέλω να ουρλιάξω... Αρπάζω το μπουκάλι... Η θύμηση τού εφιάλτη με πλημμυρίζει ανάμικτα συναισθήματα. Η αιγισματική μορφή τού Χρόνου στριφογυρίζει στο μυαλό μου και το στοιχειώνει – ή μήπως το εξαγνίζει; Σηκώνω το μπουκάλι στον αέρα – όπως ο Χρόνος το ραβδί...

«Να πει κανείς ή να μη πει; Ιδού η απορία».

«**Λοιπόν, αγόρι** μου, πώς σου φάνηκε η ιστορία;»

«Τί να σου πω ρε παππού. Αν εξαιρέσω το γεγονός ότι νυχτώσαμε, ότι έχω πολλές απορίες, κι ότι δεν απάντησες στο ερώτημά μου, μια χαρά μου φάνηκε. Παίζει να τη γυρίσουμε σε ταινία;»

«Χα, χα! Με κάνεις πάντα και γελάω. Ένα από τα πράγματα που αγαπάω σε σένα!»

«Με όποιο δάσκαλο καθίσεις...»

«Ωστόσο, σου απάντησα έμμεσα».

«Κοίτα παππού. Επειδή είσαι και κάποιας προχωρημένης ηλικίας, θα επαναλάβω. Γιατί με ρώτησες πόσο καιρό σε επισκέπτομαι στο σπίτι αυτό;»

«Το θυμάμαι Άρη».

«Θυμάσαι ότι μου έχεις ξανακάνει αυτή την περίεργη ερώτηση;»

«Φυσικά ναι!»

«Οκεί... τουλάχιστον αποκλείσαμε την άνοια. Πάμε τώρα να εξετάσουμε τη σοβαρή πιθανότητα σχιζοφρένειας. Πώς μπορεί να αλλάξει το γεγονός ότι έρχομαι εδώ επί εικοσιπέντε χρόνια και να έχω διαφορετική απάντηση;»

«Θα εξηγήσω. Μόνο σε σένα, άλλωστε, μπορώ να εκμυστηρευτώ κάτι τέτοιο! Αλλά, θέλω την αμέριστη προσοχή σου, γιατί θα βάλω σε δοκιμασία τη λογική σου».

«Εξαιρετικά! Καθόμαστε και πίνουμε φρέντο στη βεράντα που περιέγραψες πριν, λέγοντάς μου το ίδιο που είπε ο Χρόνος. Ενδιαφέρον...»

«**Ό,τι σου διηγήθηκα**, μου συνέβη πριν είκοσι έξι χρόνια. Σχεδόν αμέσως μετά από αυτό το όνειρο, πούλησα τα πάντα, ανηφόρισα βόρεια, δεν ξαναήπια ποτέ, βρήκα σπίτι στη συγκεκριμένη παραλία και άλλαξα ριζικά τη ζωή μου πλάι στην οικογένειά μου...

»Πάντοτε θεωρούσα ότι ο Χρόνος ήταν κάτι σαν ανώτερος εαυτός, ή ένα δώρο που μου έστειλε το σύμπαν. Τον τελευταίο καιρό, όμως, στα όνειρά μου, έβλεπα να ζω μακριά σας και να βιώνω μια άλλη ζωή πνιγμένος στο αλκοόλ – κάποιες φορές μάλιστα συνέβαινε όταν ήμουν ξυπνητός.

»Τότε συνειδητοποίησα ότι ο Χρόνος ήταν ο μελλοντικός εαυτός μου. Όχι με την έννοια του αφηρημένου, αλλά μία απτή παρουσία που κατάφερε να ταξιδέψει στον χρόνο και να θέσει σε τροχιά αναδιαμόρφωσης τη ζωή μου. Τότε κατάλαβα ότι βρισκόμουν παγιδευμένος σε λούπα. Δηλαδή, αν όντως ο Χρόνος ήταν ο χρονοταξιδιώτης εαυτός μου, τότε είχα φτάσει στο χρονικό σημείο που έπρεπε να κάνω αυτό το αστρικό ταξίδι προς την πενήνταεξάχρονη εκδοχή μου και να την συνετίσω – αλλιώς κινδύνευε να καταρρεύσει όλη η σημερινή πραγματικότητά μου...

»Κι έτσι, κατάφερα να πραγματοποιήσω –πριν από λίγο– αυτό το αστρικό ταξίδι. Το πώς παγίδευσα την παλιά εκδοχή μου στο ονειρικό σκηνικό, είναι ιστορία για όταν θα είσαι έτοιμος».

«Εντάξει παππού, η διάγνωση είναι καραμπινάτη σχιζοφρένεια...»

«Θα τελειώσω λέγοντας ότι τις δυο τελευταίες φορές που ρώτησα πόσο καιρό έρχεσαι εδώ, η απάντησή σου ήταν έξι χρόνια. Σήμερα... έγινε πάλι

εικοσιπέντε!»

«Ναι, ε; Και δεν το θυμάμαι γιατί ήμουν σε διαφορετική λούπα;»

«Μπράβο αγόρι μου, ήξερα ότι θα το έπιανες αμέσως!»

«Λέω να πιάσω την επιλογή διακεκριμένου ψυχιάτρου...»

«Χα, χα, χα!»

«Χι, χι... Όπα, παππού. Αυτό όμως σημαίνει ότι... στην πραγματικότητα...
όντως ήρθες εδώ πριν έξι χρόνια, όταν ήσουν...»

«Εβδομήντα έξι. Με κάνεις περήφανο...»

«Αυτό, δίνει μια εντελώς νέα διάσταση στο... *Ποτέ δεν είναι αργά*».

Τ Ε Λ Ο Σ